

Hoàng Vi Kha

Cổ Tích Trời Mưa

Hầu như xưa nay, mưa luôn đem lại cho loài người nhiều cảm xúc nhất. Có những cơn mưa đã đi vào thơ, vào nhạc với mức độ trữ tình cao vời vợi. Đến nỗi, khi đọc, khi nghe, cho dù trời đang nắng chang chang, thế mà vẫn cảm thấy rung động hết như mưa đang đến thực sự.

Mưa phùn, mưa bụi, mưa lất phất, mưa lưa thưa trên hàng phố, trên dãy đồi, con dốc, trên suối tóc, lá me... đó là những cơn mưa lãng mạn đến mê mết, khó quên. Mưa rào rả rích. Mưa chần chịt đất trời. Mưa với sấm gầm, gió nổi, với những tàn tạ lá rơi... đó là những cơn mưa thường đi với nỗi niềm uất ức, giận hờn, và những cơn buồn tê tái. Dù thế nào, cảm xúc do mưa mang lại khó ai mà phủ nhận được.

"Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ"

Đành là thế, nhưng nỗi niềm vui, buồn, cũng do ngoại cảnh tác động không ít. Tôi yêu mưa không ? Câu trả lời là yêu ! Tôi yêu mưa từ thuà còn bé tí tạo khoái chạy nhảy hét hò tắm mưa cùng lũ bạn trong xóm. Cũng lắm trò lắm chứ. Không chơi đuổi bắt, không tìm những ngôi nhà có lát gạch hoa cương để đua nhau trườn trượt, không đi lang thang hét hò thì cũng canh me đám con gái trong xóm

đi ngang là té nước vào cho chúng chửi dậy lên mà ôm bụng cười. Cái thú tắm mưa đó cho đến lúc mười lăm, mười sáu, tôi vẫn còn khoái. Mà lạ! Cứ mỗi lúc trời chuyển mưa, kéo mây, nổi gió là lòng tôi lại háo hức. Cái khí hậu mát mẻ khi chuyển mưa dường như luôn hứa hẹn cùng tôi một niềm vui tất có. Và khi mưa đến, có lắm chuyện phải làm đó nhé. Rút quần áo đang phơi vào nè. Xách xô hứng nước mưa dột nè. Trèo lên mái nhà thông ống xối nè. Bấy nhiêu đó cũng đủ làm cho tôi.. ướt mềm, không muốn tắm mưa cũng không xong. Lớn tí, hay nói đúng hơn là vào lúc này đây, có lúc tôi ghét mưa lạ. Những chiều, tự dưng trời trút cơn mưa xuống cái ào, thế là tiêu cái ý định đi coi phim với đám bạn. Hoặc có những tối đang thẳng giấc ngon lành thì lại bị dựng đầu dậy để hứng mưa dột, và tệ hơn là phải trèo lên mái nhà hì hục thông ống xối. Lạnh run. Có khi tôi căn nhắc với thằng Việt, tên bạn thân nhất của tôi khi thấy nó đang mơ mộng với mưa, thì nó lại nói:

- Tại mày còn chưa nhận thấy cái đẹp của mưa, cái tình của mưa đó

- Khỉ khô ! ai nói mày tao hông biết ? Tôi cãi lại nó:

ba cái đẹp, cái tình đó, tao đọc trong thơ, trong truyện và nghe nhạc đã đầy ắp rồi chứ ở đó mà không biết

- hông phải ! Việt tỏ vẻ am hiểu hơn tôi, ý tao nói là tại mày chưa có... kỷ niệm nào với mưa đó

Mẫu đối thoại đó cách đây đã hơn một năm. Giờ đây, ngồi một mình tại sân trường vắng vẻ, tôi chợt vui vui khi thấy trời sắp chuyển mưa. Từng cơn gió mát lạnh thốc đến cuốn đám lá vàng bay tít lên cao rồi là tả rơi xuống phủ đầy theo dãy hành lang của trường. Những dãy

hàng lang với những vòm cong nổi dài theo lối kiến trúc của Pháp tạo nên một nét đẹp cổ kính, và pha tí lãng mạn của Âu Châu.

- Nè... chờ Thảo lâu không vậy? Sự xuất hiện đột ngột của Thảo làm cho tôi khẽ giật mình.

- Úi, Thảo làm nàng thơ của Tuấn bỏ chạy rồi hả.

Thảo mỉm cười giả đồ ra chiều hối hận. Cử chỉ của Thảo khiến cho tôi cảm thấy vui vui

- Còn phải hỏi ! Mặc đền Thảo đó nha ! Tôi cười, rồi đón lấy chồng sách giáo khoa trên tay của Thảo hỏi tiếp:

- Mớ sách này là của Tuấn đó à ?

Thảo gật đầu. Gió làm mái tóc của Thảo rối lòa xòa trên trán.

- Đi ăn kem Bạch Đằng nha ! Thảo đền

- Chà, hết xẩy à nha ! Tôi reo lên. Hên quá, sáng giờ chưa ăn gì nhiều ! Phát sách cho tụi nó này giờ cũng mệt đừ.

- Vậy thì đi hén.

- Đưa mớ sách của Thảo đây Tuấn ôm giùm luôn cho

- Ôm sách giùm là Tuấn tự nguyện đó nha, đừng tính nợ với Thảo à

- Ủ, tì nh nguyện mà ! Tuấn hông có ăn gian đâu

- Xí, Tuấn mà không ăn gian ? Thảo lườm tôi. Tôi phì cười

- Chỉ thỉnh thoảng thôi.. Mỗi thỉnh thoảng một xiu

- Nhưng nhiều cái xiu thì thành cái lớn đó

- Thảo cũng dзі thôi

- A... dám nói Thảo ăn gian ! Nhéo cho Tuấn chít mí được. Thảo nhào đến ngắt vào tay tôi đau điếng

- Ui da ! Tôi xuyết xoa: hông ăn gian sao nè lúc hai tay Tuấn đang

bận ôm sách mà nhéo hu?

- Cái này gọi là thông minh chứ bộ ! Thảo le lưỡi trên tôi

- Ừ nhéo đi, Tuấn giục sách của Thảo xuống bi chứ

- Tuấn dám ?

Tôi gật đầu:

- Cái này gọi là tức nước vỡ bờ đó

- xí, mồm mép quá !

Tôi cười xòa ra. Nhưng bọn tôi còn chưa kịp ra đến bãi giữ xe đạp thì mưa đã bất ngờ đổ xuống.

- Úi chá .. coi chừng ướt sách

- Thôi rồi.. tiêu châu kem

- Tạo Thảo đó

- Sao tại Thảo

- Thì tại Thảo tự dưng đòi bao Tuấn ăn kem làm ông Trời ổng xúc động. Thảo đâm vào vai tôi khi hai đứa đã nép vào dưới mái ngói của ngôi thư viện

- Tuấn chỉ biết có ăn hông à..Ghét ghê dị đó

- Con gái nói ghét là thương đó nha ! Tôi cười tủm tỉm. Thảo giầy nẩy lên

- Lại mồm mép ! Ghét quá ! ghét quá

- Ồ, có nghĩa là Sương quá, sương quá !

- Tuấn cà chua, hông thèm nói chuyện với Tuấn nữa Thảo quay mặt đi nhìn ra cơn mưa đang đổ xuống bên ngoài

- Giận sao? Tôi vừa cười nhẹ vừa hỏi. Thảo gật đầu

- Ừa, giận dỗi, bo bo xị Tuấn ra. Hông thèm cho năn nỉ luôn. Thảo đi

chơi dí mưa, bỏ Tuấn đứng đó một mình cho biết.

- Ước gì làm mưa ! Tôi nói vu vơ cố ý cho Thảo nghe.

Nhưng Thảo cứ tản lờ, đưa tay hứng từng giọt mưa đang chảy xuống qua mái ngói đầy rêu xanh. Hai đứa cùng lặng im. Không gian chỉ còn đọng lại là nhạc mưa rơi đều đặn thật êm tai. Tôi lén đưa mắt quan sát Thảo. Học cùng lớp với nhau đã hơn một năm, thế mà mãi đến hôm nay tôi mới có dịp nhìn Thảo như thế. Thảo không có một sợi tóc dài.

Tóc của Thảo chỉ chấm vai. Nhưng kiểu tóc rất thích hợp với khuôn mặt trái xoan của Thảo. Có lẽ tôi thích nhất là bờ môi của Thảo. Bờ môi mỏng tròn, duyên dáng hình một cánh hoa. Tuyệt vời nhất là khi Thảo cười. Nụ cười làm cho gương mặt thông minh của Thảo càng thêm sáng rạng.

Tôi lại nhìn bàn tay đầy đặn với những ngón tay thon thả của Thảo. Những hạt mưa đang thi nhau vỗ trong lòng bàn tay đẹp đó. Tự dưng, cảm xúc dậy lên trong tôi. Một thứ cảm xúc thật là mà tôi chưa từng có.

Từng giọt mưa đang tranh nhau rơi xuống. Giọt mưa nào cũng muốn ngủ trong tay. Tôi buộc miệng đọc thầm. Thảo dường như không nghe thấy. Cảm xúc trong tôi mỗi lúc một dâng cao. Thật ra, tôi không phải đọc cho Thảo nghe, mà tôi đang thốt ra những gì mà tôi đang rung động.

Vạn chiếc lá giành nhau làm thảm lót

Hôn chân em có chết cũng cam lòng.

Một khổ thơ thuộc loại "Con cóc" đã xong. Vậy mà, nét đẹp chợt bắt

gặp qua hình ảnh của cơn mưa và người bạn gái vẫn không làm chùn đi sợi dây xao xuyến đang căng trong lòng tôi.

Em đẹp lắm, hỡi nàng tiên áo trắng

Tóc em bay làm chết lặng thời gian

Và quả đất cũng bồi hồi nín thở?

Khi nhìn em đang e ấp mỉm cười

Tôi đọc một hơi dài cùng với nỗi say sưa đang có. Thảo đã nghe thấy. Nàng mỉm cười xoay lại nhìn tôi hỏi

- Nàng thơ trở về rồi sao?

Thảo nghiêng nghiêng đầu. Không cố tình làm dáng, nhưng trong sự tình cờ đó lại bộc ra cái "duyên ngầm" rất lôi cuốn. Tôi cười, cố che giấu đi nỗi bồi hồi.

Không hiểu sao tôi chợt trở nên luống cuống trước cặp mắt đó.

- Vậy thì Thảo khỏi đãi một chầu kem hén. Thảo cười

- Đâu được, Thảo đừng rút lời chớ ? Tôi cố giữ bình tĩnh. Nhưng hai tai tôi đã nóng bừng lên .. vô cớ. Tôi khổ sở bước lui một tí vào bóng tối sợ Thảo trông thấy

- Thì Tuấn đã có nàng thơ rồi, đâu cần chầu kem nữa. Thảo dường như không nhận ra sự lúng túng đột xuất của tôi.

- Bài thơ ban nãy... là coi như mắc đền vì chộc Thảo giận thôi mà !
Khá khó khăn tôi mới nói được câu này.

- Xí, ai cho?

- Tuấn cho ! Tôi cười nhẹ, trong lòng đã lấy lại tí can đảm qua khoe nhìn dịu dàng của Thảo.

- Hông tính ! Thảo lắc đầu. Tôi thì gật gù:

- Tính chứ sao không ? Nhờ bài thơ đó mà Thảo mới chịu bỏ mưa mà nói chuyện với Tuấn đó

- Mốc xì... Thảo trề môi thỉ phát "ghét"

- Trời, sao nỡ làm khó Tuấn vậy? Tôi vò đầu

- Hay là Tuấn kể truyện Thảo nghe đi ! Thảo đề nghị. Kể truyện Thảo nghe, Thảo sẽ hồng gịận nữa.

- Vậy hén... hum..vậy để Tuấn kể thảo nghe truyện cổ tích nha

- Ừ Thảo thích cổ tích đó. Mình ngồi xuống trò chuyện nha ! í quên, ngồi xuống nghe Tuấn kể truyện nha

Tôi phì cười rồi nhanh nhẹn tháo bỏ chiếc sandal cho Thảo kê ngồi.

Hay đưa chúng tôi ngồi trước thềm thư viện của ngôi trường cổ kính.

Từ trên mái ngói đầy rêu xanh, những hạt mưa vẫn còn tuôn rơi qua vòm cong tuyệt đẹp của dãy hành lang.

- À hèm... Tôi tăng hăng lấy giọng bắt đầu: Truyện kể ngày xưa, trên quả đất này, vạn vật sống không cần mưa. Vì rằng lúc đó, cuộc sống ở trần gian thật là hoàn hảo. Cũng vào lúc đó, tiên và người sống chung với nhau thật là hòa thuận. Khi ấy, Ngọc Hoàng có một nàng con gái rất là xinh đẹp. Ngài đặt tên cho nàng là Thu Thảo

- Í .. chộc Thảo hén ? Thảo la lên. Tôi cười\

- Đâu có, tên trùng tên thôi mà

Thảo ngắt tôi một cái nhe.

- Xí, kể tiếp đi

Tôi tùm tùm gật đầu:

- Khi nàng Thu Thảo đến tuổi trăng tròn, Ngọc Hoàng bèn hứa gả nàng cho một vị phò tướng trên trời tên là Thiên Lô. Nhưng câu

chuyện không được suông sẻ vì Thu Thảo đã lỡ yêu một chàng thư sinh tài hoa tại trần gian.

- Đừng nói chàng ta tên là Tuấn nha ! Thảo xen ngang khiến cho tôi cười vỡ ra

- Trời sao biết hết trơn vậy ta !

- Nè, kể đàng hoàng đi ! Thảo năn nỉ đến tội nghiệp. Tôi xuôi lòng

- Ừ, thì chuyện tình của họ dĩ nhiên là không được sự đồng ý của Ngọc Hoàng. Nhưng nàng tiên Thu Thảo vẫn bất chấp tất cả và tìm đến với người yêu. Được tin đó, Ngọc Hoàng cả giận liền sai quân trời xuống bắt hai người. Chàng trai thà chịu chết chứ không chịu khuất phục. Tôi ngưng tí trộm nhìn sang Thảo. Nàng đang chăm chú chờ đợi. Dáng nàng ngồi bó gối trong như một con mèo nhỏ, dễ thương la.

- Tuy rằng hai người bị cách trở nhưng họ vẫn luôn nghĩ đến nhau. Tôi thì thầm kể tiếp câu truyện giả tưởng của mình. Tình yêu của họ mãnh liệt quá khiến cho loài người phải xúc động và phản đối việc làm của Ngọc Hoàng. Chính vì thế, Ngọc Hoàng đâm ra ghét bỏ chúng sinh.

Ông ta gây nên sự chia cách giữa trời và người, thậm chí còn giáng hạn hán xuống trần gian. Vạn vật trở nên khô héo, chết dần, chết mòn. Khi ấy, chàng trai nọ đã nghĩ ra cách đắp đê dẫn nước từ sông vào tưới ruộng. Chàng đã kiên trì đào một con kinh thật dài, thật dài để có thể mang nước đến mọi nơi. Và một hôm, chàng đã qui. chết vì kiệt sức. Nhưng nhờ con kinh của chàng, dân chúng đã biết cách để sinh tồn.

Tôi dừng lại dò xét. Thảo vẫn im lặng theo dõi câu truyện. Thế là tôi lại tiếp tục mơ mộng:

- Chàng trai chết đi thì thân thể của chàng tan vào lòng đất nuôi sống loài cỏ cây. Nàng tiên Thu Thảo nghe tin này đau buồn và đã khóc. Nước mắt của nàng tuôn xuống trần gian tạo thành mưa, đem lại sức sống cho vạn vật. Nàng cứ khóc mãi. Khóc cho đến khi kiệt sức và chết đi thì thân thể của nàng tan vào không khí tạo thành những áng mây, để luôn luôn được nhìn xuống trần gian, và được làm mưa. Nước mắt hay nước mưa của nàng tiên Thu Thảo thấm vào lòng đất, đỏ ngầu phù sa như là da thịt của chàng trai ấy. Cũng như rằng, dù thế nào đi chăng nữa, tình yêu của hai người vẫn hoài sống mãi - Buồn hén. Thảo nói vu vơ. Đôi mắt của nàng dõi trông theo những cái bong bóng be bé đang thi nhau vỡ. Tôi cười nhẹ.

- Còn chưa hết ! Khi nàng tiên mất đi, Ngọc Hoàng mới hối hận và từ đó, mỗi khi thương nhớ Thu Thảo, Ngọc Hoàng liền làm những trận mưa xuống trần gian. Và Thảo thấy không, mỗi khi trời mưa thì ông Thiên Lôi lại gầm gừ vì .. Ông ghen đó. Nhất là lúc ông thấy Thảo đang ngồi cạnh .. Tuấn.

- A. lại ăn gian ! Thảo la lên. Tôi phì cười đổi đề tài.

- Thảo không bao Tuấn châu kem mới là ăn gian đó.

Thảo lưỡng lự tí rồi nói:

- Mưa lớn vậy, Thảo lại không mang áo mưa thì sao đi?

- Tuấn có áo mưa mà

- Có một cái sao đu?
- Thì xài chung !
- Trời ! Thảo trợn mắt nhìn tôi. Tôi mạnh dạn đề nghị.
- Cái Poncho của Tuấn đủ chỗ cho 3 người thì hướng
chi là .. hai đứa mình.

Thảo lườm tôi với nụ cười tinh nghịch:

- Lại bắt đầu giờ trò hén.
- Đâu có đâu ! Tôi vừa nói vừa đặt chồng sách xuống rồi rút ra cái áo
mưa cho Thảo xem: Thảo thấy không, Thảo có thể ngồi đằng sau
trùm vào mà.
- Trời ! Tuấn biểu Thảo chun vào trong đó hả .. Thôi kỳ chít đi đó.
- Kỳ gì... mình trong trắng thì sợ gì ! Tôi cười thành thật. Thảo
thoáng im lặng rồi chợt la lên:
- Í mà thôi đi ! Xe của Tuấn đâu có yên sau
- Thì có cái sườn ngang !
- Ạ.! Hồng được đó ! Thảo xua tay, lắc đầu quầy quậy. Tôi cười giải
thích:
- Chọc Thảo thôi. Tuấn đâu có nói đi xe của Tuấn. Tuấn để xe Tuấn
lại đây, đi xe của Thảo. Tuấn đèo Thảo
ngồi đằng sau. An toàn chịu chưa?
- Còn xe Tuấn ? Còn sách ?
- Lo gì ! Mình quen với ông Tư gác trường mà. Gởi ông Tư coi giùm.
Ăn kem xong quanh lại Thấy Thảo lưỡng lự, tôi tiếp:
- Thế còn vui hơn là đứng trú mưa tại đây mà Thảo gật gù:
- Ừa.. hôm nay theo lớp phó kỷ luật dầm mưa một bữa

Tôi mừng rỡ reo lên:

- Được rồi ! Vậy Thảo chờ Tuấn chạy ra nói với ông Tư nha

Chưa kịp để cho Thảo trả lời, tôi đã ôm chầm sớch khoác vội cái áo mưa lên rồi chạy bổ về phía ngôi nhà nhỏ của ông Tư. Thoa? thuận xong xuôi, tôi trở lại thì đã gặp Thảo đứng đợi dưới tàn cây trướng cá cạnh bãi giữ xe. Chiếc áo trắng của nàng đã lất phất ẩm mưa.

Những giọt nước làm cho chiếc áo dính vào da thịt... và tôi bàng hoàng rung động. "Thảo đẹp thật !" Tôi thốt lên thắm lặng. "Phen này chắc chịu thua Thảo quá".

- Lẹ lên ! Lẹ lên ! Thảo gần ướt hết rồi nè.

- Trời, hồng sợ ướt sao? Tôi ngạc nhiên la lên rồi chạy ủa đến, cởi vội chiếc áo mưa che ngang đầu cho Thảo. Nàng cười tủm tỉm

- Để thử xem cái anh chàng lớp phó mà thường ngày bạn bè hay nói là vô tình có vô tình thiệt không đó mà.

- A, Thảo hư quá ! Tôi dọa ký đầu Thảo. Nàng cười rồi cùng che chiếc áo mưa chạy ra về phía chiếc xe của mình.

- Rồi chưa? Ngồi vững chưa? Tôi hỏi Khi Thảo đã chun vào đằng sau chiếc poncho.

- Thảo ướt rồi Tuấn ơi ! Thảo làm giọng nhõng nhẽo, khiến cho tôi vui vui.

- Ngồi tử tế nha ! Tuấn chạy ! Tôi bắt đầu đạp xe ra khỏi cổng trường. Con đường Công Lý mưa phủ trắng xóa. Hai hàng me già cũng nhạt nhòa trong màn nước. Đường vắng xe qua lại. Tôi thông thả đạp từ từ theo hướng dẫn xuống Sài Gòn. Lòng tôi lâng lâng khó tả. Ngồi đằng sau, Thảo chợt cất tiếng hát nho nhỏ:

Giọt mưa trên lá

Bối rồi, bồi hồi

Ráo riết miệt mài

Em biết yêu lần cuối

Tôi reo lên:

- Hát lớn lớn tí cho Tuấn nghe với !

- Tuấn chờ Thảo mệt hông ? Thảo lại đặt một câu hỏi... lạc đề. Tôi phì cười

- Nghĩ đến châu kem Thảo bao thì quên mệt rồi

- xí .. Thảo đâm vào lưng tôi

- Í í... ngồi đằng sau đừng có lợi dụng nha !

- À. ai thèm. Thảo lại ngắt vào hông tôi rồi vui vẻ nói:

- Để Thảo hát cho Tuấn nghe quên mệt hén

- Ừ .. đề nghị hay đó ! Tôi thích thú. Thảo bắt đầu hát tiếp

Giọt mưa trên lá

Bở ngỡ xôn xao

Cuống quít, rạt rào

Em biết yêu lần đầu

Thảo say sưa hát phía sau lưng tôi, và tôi thì say sưa đạp xe quanh

Sài Gòn, không muốn đến quán kem ngay để kéo dài những giây

phút đang làm lòng tôi rộn ràng. Nhớ lại lời nói của Việt, tự dưng tôi

mỉm cười sung sướng với cơn mưa đang tuôn đổ, ướt đầm cả mặt.

Chợt Thảo nói đủ để tôi nghe:

- Bài thơ của Tuấn và truyện cổ tích ban nãy.. hay đó !

Tôi cười:

- Thì tui mình cũng đang trong câu truyện cổ tích đó Thảo Thảo đâm vào lưng tôi.

- Ghét Tuấn nhất !

- Thương Tuấn nhất hử Tôi trêu Thảo. Nàng cười nhẹ. Tiếng cười quyen vào nhạc mưa nghe thật tuyệt vời Mưa đẹp thật ! Mưa tình thật ! Tôi yêu mưa và sẽ mãi yêu mưa.

Hết

Nguồn: may4phuong.net

Được bạn: mickey đưa lên

vào ngày: 6 tháng 6 năm 2004